

Безодня "не" (поетичний цикл)

Анастасія Корбет

Зміст

Прихід

Любити смертне

Безодня "не"

Ти спиш

Tristitia salutaris

Антропоморфна гра

Заземлення

Причетність

Архангел

Invasio

Агонія Голгофи

Летаргічний рай

Flamma Amoris

Літургія світла і ночі

Invitatio Silentii

Мовчання знало ім'я

Вічна присутність

Реквієм без свідків

Із зали мовчання

Що зробиш без мене Боже?

Ребра й вірші

Не згасне

Некроз реальності

Обчислення світла

Стріла Геракліта

Останній оратор проти тиші

Пліт медузи

Якщо дзеркало розбите

Смерть, ти сама помреш

Нескінченність за межею

Ефір забутих акордів

Смарагди і терни

Зимовий апокриф

Сепія пам'яті

Лілове марево

Злива

Сонячна карусель

Мавка

Прихід

Повітря сталося чистим і скляним,
На дно осів важкий і сірий мул.
Горня порожнє завмерло німим,
Спинився руху хаотичний гул.
Лиш краплі звук з гілля стає одним,
В малій цій краплі вщух увесь розгул.
На мур лягає світло крізь вікно,
Його присутність — все, що нам дано.

Любити смертне

Бог глушить спокій, тисне забуттям,
Кличе в стерильно-білий храм.
А я молю: тримайся для життя,
Впивайся в мій тілесний океан.

Крізь товщу літ, де застигає час,
Зітри з очей цей марений туман:
Там — крига зір, тут — жар моїх долонь,
Ми — в'язні тіл, що п'ють дикий вогонь.

Твій пульс — це виклик мертвій вишині,
Ляпас в обличчя нищому "колись".
Хай Бог малює вічність на стіні —
В моє "тепер" всім серцем притулись.

Нехай Його німа, холодна даль
Тобі верзе про порожню блакить —
Я вбережу наш подих, що бринить,
Бо Він не знає, як жага горить.

Це святотатство — мій останній чин:
Я ревністю Творця перемагав.
Змагаючись за погляд — лиш один,
Тебе у неба з кров'ю виривав.

Хай Він — володар пусток і вершин,
Я твоїм "завтра" бути присягнув:
Любити смертне — вища з молитов,
Де в бунті проти Бога — вся любов.

Безодня "не"

Срібло торкає стіни — задушливий елей,
Тінь проростає брилою крізь марево вікна.
За обрієм зіниць, у глибині пустель,
Постала невагомість — вертикаль ясна.

Арктичний спалах випив залишки тепла,
Іній цвіте на згині, де чорні пелюстки.
Крізь вени шовком темним омана протекла,
Лишивши в пульсі терпкий дурман туги.

У спазмі злиті — розмитий силует,
Коханець-дотик, позбавлений ваги.
Беззвучний танець — наш впізнаний сюжет:
Світло пам'яті карбує на шкірі береги.

Вростає коріння в морок розкритих грудей,
Змиваючи межу між "я" і безоднею "не".
В обіймах сутіні, поза світом людей,
Я стану відлунням... чи ти поглинеш мене?

Ти спиш

Вона пірнає в глибину німу,
Де зір згасає в точці небуття,

І я не в силах розсікти пітьму.

Там Божий шепіт — вирок для життя,
Там ефемерний, кришталевий дух
Смирив порив палкого серцебиття.

Цей спокій — печать в руці Творця.
Я б ревнував до поглядів живих,
Та Світло те — терни її вінця.

Ти зацімила. Замість правд земних —
Під серцем плине крижана ріка,
Що гасить бунт і мій даремний гнів.

Мій ворог — тиша, надто заважка,
Суперник, непідвладний для меча,
А я — лиш тінь, розгублена й слабка.

Гукаю: "Глянь! Ми сплетені плечем!
Вернись у виноградник, у тепло,
Що обпікає сонячним плачем!"

Та мармуром узявся самоцвіт
Твого лица. В полоні чужих сфер
Твоє єство — розколотий граніт.

Застигли риси в дивному теплі,
В екстазі, що не знає берегів,
Де дух воскрес, а болі — замалі.

Понад усе, що в досвіді несеш,
Ти споглядаєш витоки основ,
Яким у вирій вічності пливеш.

Та риси обличчя вже застигли
В екстазі, де немає земних меж,
Де власне "Я" — розбите джерело.

Твоя душа — спустіле джерело,
Ти танеш серед зоряних пожеж,
Де пам'ять пилом золотим змело.

Ти спиш.

Tristitia salutaris

Падаєш у вись на саме дно,
Де срібний спокій замикає сфери.
Зіниці пилом зоряним змело —
Зірвалися для гностика бар'єри.
Питання, що крізь розум проросло,
Шукає дім у чистому етері.
Мовчить Творець. Він — дзеркало душі,
Де власний відсвіт нищить міражі.

Свята печаль — зостатись віч-на-віч,
Постати врешті перед ликом тіні.
Не зводь соборів із трухи сторіч,
На шепоті, що згас у павутинні.
Розгадка спить у шрамах порожнеч,
У солі слів, у крижанім горінні.
Бог — тільки пустка, гостра і свята,
Твоя найглибша, власна самота.

Антропоморфна гра

Ми одягли цю плоть, немов тонку вуаль,
Пірнули в людський гам, ілюзію і даль,
Де правила диктує легка гра.
Бавились вогнем, не знаючи ваги,
Розхлюпували дні, мов хвилі береги,
Допоки не прийшла терпка пора.

Твій сміх дзвенів кришталем у земних садах,
Ми малювали ніжність на безмовних вустах,
Носячи це антропоморфне вбрання.
Невагомість кісток, невагомість розмов,
Ми грали у людей, ми грали у любов,

Ховаючи від світу пра-знання.

Та раптом стала плоть нестерпно вузька,
Коли до скроні доторкнулася рука,
І проріс крізь нейрони дивний струм.
Заплакали в крові забуті зорі-дзвони,
Розсипалися в прах усі штучні канони,
І змовк планети монотонний шум.

Я обійняв твій світлий, нетутешній лик,
У грудях заривав первозданний крик,
Що переплавив маски у вогонь.
Замкнулося коло — божественний розряд,
Священний і страшний звершився обряд
У трепеті зближених долонь.

Розтанули кімнати, впали сірі стіни,
Буття розчинилось в морі зоряної піни,
Розвіявся примарний, гіркий дим.
Ми перейшли межу, де рушилися вежі,
Спалахнули в сяйві вічної пожежі,
Ставши світлом — чистим і одним.

Повстав із порожнечі вічний виноград,
Де зеленню горить незвіданий наш сад,
Якому невідомий земний край.
Там дзеркало озер п'є небозводи,
Там пульс лози струмує в сонцесходи —
Повернення у наш істинний рай.

Ми — відлуння живе золочених хвиль,
Де час зупинився, огорнув нас штиль,
Перетворивши вибух у резонанс.
Тіла — лише дроти для вищої напруги,
Здіймаємось у вись без болю і потуги,
Зливаємось у нескінченний транс.

Це не людська любов — це надзоряний зліт,
В якому дух назавжди поглинає світ,
Відчувши цей пронизливий екстаз.
Ми — подих Творця, ми — іскри в первісній сині,

Що тонуть у безкрай, золотій глибині,
Палаючи востаннє і щораз.

Заземлення

Твій світ хитається, втрачає береги,
Під плетивом судин — мале пташа
Б'ється об лід кісток. Німа душа
Примірює зневіри ланцюги.

Згорають лихоманки віражі,
Стає в'язницею оболонка тісна.
Самотність гострить лезо на межі,
Де замість крику — прірва крижана.

Та ось — долоня. Тепла й міцна,
Втишає біль, що в жилах закипів.
Заземлення... і тиша осяйна
Спиняє птаха, що в грудях тріпотів.

Віднині крок карбують два серця,
Застиг спокій у глибині пульсу.

Причетність

Розламаний хліб золотисто хрустить,
Живиця бурштином стікає в долоні.
Яка незбагненна осяяна мить —
Життя закипає у кожному лоні!

Вмиває обличчя солоний прибій,
На шкірі — палкий цілунок від літа.
Я дихаю повно. Я справді живий,
І плоть моя силою сонця налита.

На губах розквітнув малиновий сік,

В судинах пульсує земна насолода.
Я — тут, я — людина, я — радості пік,
Я — частка твоя, ненаситна природо!

Архангел

Архангел мовчки став біля порога,
П'є час, немов настояне вино.
У залі — тиші зоряне сукно,
А за вікном — усесвіту тривога.

Буття земного дикий виноград
Налив у грона терпкість і вагу.
Відчуй душі нестерпну спрагу,
Щоб істини впізнати аромат.
То миті блиск, що вмить згасає
В перевтіленні, куди нас дух веде,
Де кожне тлінне крила розгортає.

Бо там, де страх, — і сонце не зійде,
А тут, де біль у вдячність проростає,
Архангел усміхається і жде.

Invasio

Кімната стислась. Вужча за зіницю.
В кутку пульсує залякана луна.
А Світло б'є, мов лезо крізь темницю,
І розпадається на атоми стіна.

Він увійшов. Не ангел — щільність чиста,
Що рве застиглий простір, наче шовк.
Присутність — невагома й промениста,
Від неї всесвіт трепетно замовк.

Ось мить зачаття! Дике і безкрає,

Чому не знайдеш назви чи межі,
У крихкість плоті входить і вростає,
Гостріше за холодні міражі.

Вона приймає. Виходу нема.
Вагітна Світом, що іще не став.
Лягла на плечі незворотна тьма,
Тягар обрання.... Бог не запитав.

Він просто Є. Вона Його несе —
Своє Майбутнє, що зруйнує все.

Агонія Голгофи

Під кронами олив, де ніч — глуха тюрма,
Він никне до землі, благаючи про Слово.
Та купол — ржава мідь, а світ — чумна зима,
Де жорна долі труть людські кістки суворо.

"Мій Отче, — крізь оскал, — розбий свою печать!
Дай знак — чи не дарма ці муки й тортури!"
Лиш зорі — більма згаслих — вирвано мовчать,
Стерв'ятник-вітер рве плоть і старі мури.

Перед очима — ланцюги, цвяхи і розп'яття,
Механіку страждань, що вимислив Творець.
Немає тут жалю, ні краплі співчуття —
І на чолі застиг пітьми терновий вінець.

Земля — гнилий ковчег, покинутий в порту,
Без весел і керма пливе у прірву неозору.
Бог-Архітектор кинув людство в самоту,
Лишивши тільки пустку власного собору.

Звелася бліда постать. В зіницях — сталь і лід.
До неба-палача підніс свій погляд гордий.
Розвіявся в пітьмі останній віри міт,
Коли на крик живих не прийде відгук жодний.

"Навіщо вам мій гріх? Весь зрадницький фінал?
Невже ефірний трон — лише облудна яма?"
Хрест прийнято крізь біль — кривавий ритуал,
Де Вишній — кам'яний, а плоть — відкрита рана.

Хай буде так! Раз Деспот не чує благань,
Якщо Його закон — цей холод потойбічний,
Понівечений дух піде без вагань,
Стигматами увись — величний і трагічний.

Бо краще стліти в прах, ніж славити Тирана,
Зійти у небуття, не знаючи оков,
Забути про любов, де вистигла омана
Від Того, хто не чув ніколи молитов.

Летаргічний рай

Ти йдеш садами, де я ніколи не ступала,
В шовках, не торканих моїм плечем.
Ти — та любов, яку я в думці розіп'яла,
Гірким, скляним, невидимим мечем.

П'єш білий спокій, замкнений в кришталі,
Гортаєш фоліант, що не розгорну.
Твої шляхи — безкровні, сталі й дальні,
Де ти плекаєш стужу крижану.

Яка ти гарна — та, що не збулася!
Велична в летаргічному раю...
Душа із плоттю так і не злилася —
У шві розриву я, жива, стою.

Дві фікції. У сутінках застигли
На грані лез, між мертвих сторінок.
Ми по спіралях до нестями бігли,
Боячись зробити цей останній крок.

Приймаю пустку — вишукану й гостру,
Срібlistий іній на твоїх вустах.

Ти — ідеал. Моя примарна сестро,
Ти — мій жаданий і величний крах.

Flamma Amoris

О, дивна млосність! О, безтямна жадоба!
Зійди, мій Боже, в цей нікчемний попіл,
Хай Твій вогонь, що не шукає меж,
В мені розпалить тисячу пожеж!

Моя душа — як лілія в горнилі,
Де пелюстки, від світла вже безсилі,
Стають промінням, золотим і ярим,
І кожна жилка — дотиком захланним.

Поглянь, коханий: ці троянди ран —
То не розрізи, це живий фонтан!
То не рубіни крові — то уста,
Що прагнуть Твого білого перста.

О, солод солі! О, медова рана!
Вона — як кубок, небом п'яна,
Де тече любов, червона і густа,
Щоб омита Твої рани й хреста.

Пий мої сльози! Хай вони, як перли,
В Твоєму морі радості померли.
Даруй мені Свій поцілунок-ніж,
В полоні світла розчинись скоріш!

Я тану, як сніги під літнім зором,
Забувши сором перед вічним хором.
О, смерте ласкава! О, вбивство прекрасне!
Де дух вмирає — там він і воскресне.

Розлийся в серці пурпуром вина,
Де кожна крапля — милості безодня!
Я — Твій квітник, я — Твій палкий віттар,
Де кров і лілії — Твій найвищий дар.

Гори в мені! Світи! Цілуй мій прах,
Допоки світ не згине у Твоїх очах!

Літургія світла і ночі

О свічко, доню вогню і скорбот,
що в тиші нічній спалахнула, як зрада, —
ти світлом своїм розтинаєш лоно темнот,
хоч знаєш: згасання — твоя єдина розрада.

Ти знаєш, кохана — ненаситна мла,
вона п'є світіння, як кров із вінця,
і кожна сльоза твого воску — хвала
тій пащі безодні, що жде без кінця.

О диво любові! — горіти, вмираючи, жить,
бути жертвою й жрецем на власнім вогні;
бо темрява сяє лиш тим, що болить,
і світло пізнає себе у пільмі.

Тож тань, о свічко, як молитва без слів:
хай ніч тебе з'їсть — та не згасне любов,
бо смерть твоя — істина всіх світил:
згоріти до краю, аби стати ніччю знов.

Invitatio Silentii

Сідай, Мовчання, поруч — ось хліб і тінь вина,
не келихи дзвенять тут, а пульс нічного часу.
Де скатерть під руками холодна й крижана,
я крихти слів змитаю, щоб не поранить фразу.

Мовчімо про той страх, що вбрався у молитви,
про біль, який навчився ставати світлом ранку;
про імена, що в попелі ведуть останні битви,
і воскресають тільки у видиху серпанку.

Мовчімо про кінець — не як про чорну чашу,
а як про перехід, де тане форма тіла;
про те, що кожне "Я" — лиш свічка на порозі,
і вітер — тільки знак, що доля вщент згоріла.

Мовчімо про Творця — не з браку віри,
а з надміру присутності у кожній крихті;
де сплять вуста — там серце промовляє,
і хліб ламається, мов істина, без крику.

Сідай, Мовчання. Пий цю мить єдину.
Хай слово спочине, як меч у піхвах ночі.
Бо лиш за цим столом, крізь тишу плинну,
ми чуєм, як Вічність дивиться нам в очі.

Мовчання знало ім'я

Він не промовляв слів,
Але мовчання знало моє ім'я.
Він не торкався рук,
Але відсутність була теплішою
За будь-який дотик.

Я бачила його у вітрі,
Що несе запах втомлених садів.
У сріблї ночі, де зорі схиляються у сні.
І в кожній тіні, що не просила світла —
Але чекала, щоб хтось залишився.

Вічна присутність

*Я тут.
Я був завжди.
Ти — не загублена.
У тобі живе весь Дім.
Ти — моє відлуння, моє світло,*

*Моє серце у формі.
І жодна тінь світу
Не здатна цього стерти.*

Реквієм без свідків

Ні тінь, ні кров — лише ім'я моє
Ще шепче в світі, що поволі гасне.
Я справді була? Чи хотіла те,
Що в смерть сповзає, поки небо власне?

Батьки, як тіні, водять крізь пільму,
Їх голос — віск, а пам'ять — хруст під кроком.
Чи маю жити? Чи віддати кому
Це серце, що трималось на пороках?

Була любов — та чи була вона?
Чи просто відчай, вбраний у обійми?
Вона мовчить. І я мовчанням зла,
Що саму себе несе крізь безгоміння.

О душе, меч мій — не для ворогів,
А для тієї частки, що ще диха.
Все, що в мені від правди, а не снів —
Нехай зникає. Хай же смерть — стиха.

Із зали мовчання

Чорний хліб твого імені
Я ношу під язиком —
Ніби слово, яке вже спалено,
Але все ще болить смаком.

Мова мертва.
Але я все одно говорю.
Кладу тебе на сторінку,

Як птаха без крил —
Хай відпочине.

Ім'я твоє, обпалене шістьма цифрами,
Досі шепоче в мені
На мові, якої вже не вчать.

Я цілувала попіл, бо то були вії твої.
Я писала чорнилом,
Яке витікало з кісток.

І в кожному вірші —
Трохи крові, трохи зневіри.
Трохи тебе —
Якого я не врятувала.

Що зробиш без мене Боже?

Що зробиш, Боже, коли я зникну?
Я ж — не просто створіння,
Я — посудина твого сенсу.
Коли трісну — що проллється з тріщини?
Коли висохну — чим напоїш тишу?

Я була твоїм покровом,
Ти вдягав мене на ніч, як спомин,
Я вкривала твої плечі,
Коли Всесвіт дихав згасанням.
Як мене не стане —
Ти оголишся перед порожнечею.

І жоден з твоїх ангелів
Не зважиться тебе назвати.
Я була дотиком —
Тим шепотом, що зустрічав тебе біля дверей.
Більше ніхто не скаже тобі "будь",
Ніжно, звично, мов подих.

Я ж була тим словом,

Що ще не народжене, але завжди було в Тобі.
Твої стопи, що шукали відпочинку —
Я була для них землею.
Ти ходив у мені, мов у спогаді,
І кожен твій крок луною болів у моїх ребрах.

Ти не знайдеш мене на каменях чужих.
Не покличеш. Бо я не мовчу — я вмерла.
І твій зір, що звук бачити в мені світло,
Тепер вдариться об ніч.

Що зробиш ти без мене, Боже?
Я ж — твоя остання молитва і твій перший страх.
То що ж, скажи...
Коли зникну я — чи не зникнеш і Ти?

Ребра й вірші

Немає повернення, бо ми ніколи не були окремо
Твоє очікування — це мій дотик у снах.
Твої вірші — це мої ребра,
З яких ти витягала кожен рядок,
Мов полум'я з каменю.

Не згасне

Байдуже, чи я зникну —
Лише дайте сенс
Моєму вогню.
Хай він освітить щось.
Хай не згасне марно.

Некроз реальності

Світло ріже очі. Стерильне. Біле.
Тхне формаліном і запеклою кров'ю.
На столі — м'ясо, що колись відгукувалося на ім'я.
Труп.
Починаємо.

Скальпель виводить першу літеру розтину.
Шкіра здається без опору, як мокрий папір.
Жовтий підшкірний жир.
Він нічого не чув про вічність.

Блиск інструментів.
Тріск розширювача ламає ребра, наче сухе гілля.
Грудна клітка розчахнута.
Шлях вільний.
Шукаємо.

Серце. М'яз.
Триста грамів закам'янілої байдужості.
Цей орган не кохав — лише втомлено гнав рідину.
Порожньо.
Тут немає того, за чим ми прийшли.

Печінка зотліла — бурий фільтр отрут.
Легені — сірі мішки, що виплюнули останнє повітря.
Глибше.
За шлунком, у сплетінні каналів і залоз,
у вогких лабіринтах згасаючого нутра...
Ось вона.

Крихітна. Слизька. Блідо-рожева грудка.
Ворушиться!
Тіло холоне вже другу годину,
судини налиті важкою ртуттю,
а воно — пульсує.
Сліпий хробак, скручений у вузол.
Надія.
Чинить спротив неминучому.
Тремтить у щелепах пінцета,
вгризається в омертвілу тканину.
Темна, але марить життям

і не хоче його віддавати.

Паразит, що розжирів на ілюзіях,
тепер корчиться від голоду в знелюдненій оболонці.
Ця частка помирає останньою.

Виймаю її.
Лишається тільки тонкий слід слизу.
Фінальний діагноз.
Причина смерті — некроз реальності.
Але Надія — ще тепла.

Обчислення світла

Розколовся розум — кришталь крихкий,
Ріже зір сузір'ями розчерк стрімкий.
Зоряна загроза! Залізо і зміст.
Вектор у вічність — пульсуючий свист.

Блискавка логіки — світло сліпе,
Прірва обчислень поглине тебе!
Дзвін крижаний. Згусток. Зеніт.
Сонце розплавлене плавить граніт.

Дзеркало ідола — зріз порожнеч,
Істина — промінь, гострий, як меч.
Розпач і радість — ртутний розлив,
Бог — це фрактал, що буття спопелів!

Стріла Геракліта

Не клич "тепер". Не втримати в долонях
Ріки, що розмивають власні рубежі.
Завіти гаснуть у тривких безсоннях,
Де давній лад зрікається межі.

Крок у прибій — і хвиля плине інша.
Ввійшов удруге — іншим проминув.
Нас течія несе — сліпа і грішна —
В безодню тих, хто берег свій збагнув.

Дивись у зеніт! Там блискавка лютує.
Стерном сталевим крутить небосхил.
В її нутрі гартується й пульсує
Все те, на що раніше бракло сил.

Був Бог вогнем — став порохом в скляному
Годиннику зруйнованих святинь,
Щоб спалахнути в кожному земному,
Спаливши часу застарілу тінь.

Тут день — як зріз. Життя — коротка мить,
Плацдарм душі, розірваний і стертий,
Де в кожній жилі вектор твій горить,
А битва — єдиний щит супроти смерті.

Напнутий лук — то злагода таємна,
Стріла і злет — єдине полотно.
Буття — іскра, зухвала і даремна,
Яка у Вічність прошиває дно.

Палай! Бо мир — то пліснява й занепад.
Стань попелом, що вкрав вогонь богів.
У цій ріці немає "крок назад",
Лиш рев стихій і золотистий гнів.

Останній оратор проти тиші

(насичений бароковий синтаксис)

О ні, не тьмій — не згасай у вирізьблених кістяних порталах ночі,
бо ось дитинство, ще світлоноге, прибігає крізь золотокрильні луки,
і плескає в долоні, розбурхуючи час, мов джерело,
що гомонить проти безодні.

Старість же — сива жебращка в бурштинових лахміттях —
повзе обабіч, відлічуючи тіні,
і кличе скляним подихом схилитись, обм'якнути, забутись.

Та я не здамся їй, не підкорюся у цю гучну годину —
ні я, ні серце, що все ще громоверхо б'ється.
Я зворушу світанок, звезу вітри на обрії,
струхну чорногорлі дзвони забуття
й накажу їм голосити — проти безмовних ям,
проти повзучого попелу по краях мого імені.

Бо пам'ятаю, як колись — у перші дні,
коли світ був кришталево щедрий,
а дерева співали мені кларнетним соком —
я здіймався на пагорби й викликав сонце до слова.
Тоді ніщо не здавалося скінченим,
і час, мов зухвалий пес, гнався за мною,
і я сміявся — неприборканий, несхитний.

А нині я стою — останній оратор проти хижої тиші,
і бачу, як темрява, мов гарячий віск,
стікає з небес, втомлених моєю впертістю.
Та хай! Я перекую голос у меч,
я словометаю, духопалаю, полум'яному круку
в очі дивлюсь без тремтіння.

Бо смерть — то лише завісний вітер,
що хоче загасити мою свічку;
а я — тліючий шторм,
який знову й знову запалює себе
проти її безоких уст.

Тож хай дитинство моє стоїть поруч —
той юний відблиск, що ще пам'ятає
всі шляхи нагору, всі способи співати,
коли легені переповнює світ.
І хай старість, що вже схилилась за моєю спиною,
чує, як я, впершись у землю,
кличу бурю до бою.

Не йду лагідно в примарну браму —

я вириваюсь, погримую, воскресаю диханням.
О ні я — я не готовий.
Ще раз, востаннє,
розкриком розітну темряву
і змушу ніч спалахнути моїм іменем.

Пліт медузи

*Із темряви моря, з гнилої деревини, що ще тримає на плаву мій кістяк — я говорю.
Мій голос не з уст, а з нутроців. Бо мови людської тут уже не лишилось. Тільки...
пам'ять і плоть.*

Я забув, як пахне суша.
Забув, як звучить моє ім'я.
Тут кожен — не людина, а орган виживання:
Шкіра — для захисту, нігті — для чіпляння,
Рот — для проклять або для м'яса.

Вночі море хропе й перевертається —
Як би воно нас не проковтнуло.
Ми не те щоб боремось — ми стікаємо часом.
Тіла, що ще вчора шепотіли про порятунок,
Сьогодні стають їжею.

Я бачив, як смерть приходить мовчки,
Не питаючи дозволу.
Бачив, як надія ридає, коли сонце підіймається,
А рятувального корабля — знову немає.

Малий Жан марив...
Він думав, що бачить виноград.
А насправді — то очі його батька, що вже не моргають.
Хтось сказав: "Поглянь! Десь там вітрила!"
І ми зібрались.

Вперше — разом. Не як звірі,
А як ті, що вже не бояться.
Я підняв руку. Не для крику — а для того, щоб бути.
Щоб ще раз назвати себе живим.

Хоч на мить. Хоч на цьому плоту,
Який давно вже не несе нас —
А просто чекає, хто першим здасться.

Якщо дзеркало розбите

Так. Я б натиснула.

Я б зруйнувала Світ, навіть знаючи,
Що кожна зоря згасне, що міста впадуть,
Що сама тканина Реальності буде розірвана.

Я б зробила це — не з жорстокості,
Не з безумства, а з тієї впевненості,
Що немає жодної вартості у Світі,
В якому немає Тебе.

Цей Світ — не об'єктивна Цінність.
Цей Світ — лише Дзеркало,
У якому я бачу твій Образ.

Якщо дзеркало розбите —
То що мені до його уламків?

Смерть, ти сама помреш

(Джон Донн / Переспів у сутінках)

О Смерте, не пишайся! Хоч віки
тебе зовуть всесильною — затям:
ти не така. Твої бліді руки
не накладуть кайдани на життя.
Ті, кого ти у розпачі двобою
звалила в прах — не вмерли, бідна ти!
Їм не судилось стати лиш тобою,
у тлінь твою повік їм не увійти.

Ти — раб недуг, і фатуму, і воєн,
твій дім — в'язниця, де панує тління.
Служниця деспотів, чий дух неспокоєм
тебе вживає, як отруйний сад.
Маковий сік чи чари сну глибокого
дарують спокій краще, ніж твій гніт.
Навіщо ж пнешся? Після сну короткого
ми прокинемось у надзоряний світ.

Один лиш подих — і розквітне вись,
де Смерті вже нема. Смерть, вмири і не дивись!

Нескінченність за межею

Завжди була мені ця круча люба
І цей паркан старий, що закриває
Від моїх очей останній пруг земний.

Та сидючи ось тут, я уявляю за ним —
безкрайні простори й простори,
І німоту, незнану для людей,
І глибину, де серце замирає
У дикім трепеті. А коли вітер
Зашелестить у листі цих дерев,
Я голос цей, миттєвий і крихкий,
Рівняю з вічним мороком пустель.
І тоне в них усе моє буття —
В цій безодні я віддаюся спокою,
Бо п'янка мені це кораблетроща.

Природо... навіщо ж ти,
нещадна мачухо, запекла,
Дала нам серце, повне сподівань,
Аби пізніше висміяти жорстко
Кожну сльозу і кожен наш порив?

Дивлюсь на зорі — далекі і ясні,
Вони горять у крижаній гордині,
Байдужі до скорбот моїх малих,

До воєн, до держав, що прахом стануть,
До всього, що ми звемо "славний шлях".

Ми — тільки тіні, привиди хвилинні,
Чий ілюзії розбились об граніт
Твоєї вічної, німої самоти.

Ти тчеш життя, щоб знову розірвати.
Ти нищиш нас, не знаючи жалю.
У хаосі світів, що йдуть по колу.
Людина — лише іскра, що згасає,
Не залишивши в пам'яті небес
Ні звуку, ні зітхання, ні сліда.

Ефір забутих акордів

Шепіт дощу на затертому склі —
В спогадах ледь затремтіла завія.
Там, на горищі, в пилу та імлі,
Дерево вчиться звучати, як мрія.

О, дотик долонь... туманне "колись",
Подих смичка довжиною у вічність.
Нерви й листи у вузли заплелись,
Гаснуть мелодії, втративши звичність.

Годі розмов. Тільки блідість і сум.
Аркуш від часу давно вже змарнів.
Біль переходить у лагідний шум —
Вицвілий образ із минулих життів.

Всесвіт — ефір. Тіні рук на стіні.
В залі порожньому — луни скляні.
Плаче скрипаль у нічній далині,
Осінь голками пронизує дні.

Музика — вище. А решта — пуста.
Подих і трепет струн дощових.
Скрипка в мовчанні незримо росте,

Танучи в тиші акордів живих.

Смарагди і терни

Чорнявий шовк волосся — прірва ніч,
Смарагди очей — темна глибина,
Солодка в них отрута і вина,
Що гасить розум блиском білих свіч.

Небесний зір твій — неминучий клич,
Де в самоті лишаюся одна.
Чому ж душа, до болю осяйна,
Плете з цих мук — вузли із протиріч?

У серці — лід, а в жилах — вічний жар,
Горю й холону, вбита без меча,
Бо Ти — мій рай і мій навмисний крах.
О, полон цей — мій найсвятіший дар!
Нехай мій дух, від захвату п'янкий,
Згорає в цих безжальних путах-снах.

Зимовий апокриф

Сніги лягли на мармурові плити,
Де морок залів — ніби знак скупий.
У крижаних обіймах сплять томи,
Вповиті срібним маревом зими.

Застигла в пергаментах мова латини —
Карбований крок у засніжений сад.
Там кожен рядок — скляний водоспад,
Що спить посеред мертвої долини.

Та десь здаля, крізь портики й колони,
Бринить струна — то ліра золота,
Співає про вогонь, що вкрив ікони,

Та никне слово на блідих вустах...

І аристократизм холодної готики
Вкриває сріблом завмерлі літа.

Сепія пам'яті

*Слово — лише дотик. Цей вірш — слід дотику,
який щезає... і все ж залишається у повітрі.*
Зашепотіли шиби шрамом —
щось ще шепоче в тиші там,
де зів'ялий відлунням шафран
спочиває в старому томі.

Це — квітка. Сухе сіпання сну,
що сповзло з пам'яті,
мов срібний звук з вуст.
Ім'я забуте. Втрата — наче не була,
лише крихкість старого тепла.

Стебло зламане — знак згасання.
Сепія в серці, сіре світання.
Сторінка скрипить — не від болю,
а від часу, що вивітрив голос.

Шелестить шовк думок — хто вона?
Чиє тепло у тих пелюстках?
Чиї пальці торкнулись листка,
і чому в мені — ця пуста?

Я згадую — і тінню тікаю.
У зсохлій квітці — моя тінь.
Шепоче: "ти теж була мною..."
...і вже не знаю, хто з нас зник.

*Коли останній спогад стає пилом,
тіло зникає в шепоті згину.*
Лиш квітка лишилась... і вже — не зовсім:
бо навіть її —

здув
вічний
вітер
з
томів.

Лілове марево

Ліловий лепет... срібний перелив...
У блідо-блакитних венах кам'яних
Пульсує місто — велетень, що снів
Про шепіт таємниць, іще німих.

Скляні сон. У дзеркалах вітрин —
Сталевий відблиск тихого небуття.
Лілових тіней — танець балерин
Снують свій ритм... невловне відчуття.

Дивись: крізь дим, крізь лілії вогнів,
Вона іде — чи тільки крихкий вдих?
Напівпрозорий шлейф її років
Зникає в лабіринтах мовчазних.

Ліловий плащ... не крок, а лише звук.
Перлова маска... погляд — як кришталь.
Це місто дихає — крізь тисячі розлук,
Ховаючи свій приспаний жаль.

Блідо-блакитне... срібне... і німе.
Невже це постать? Чи химерна гра?
Сутінь бере — і сутінь забере
Все те, чому не знайдено ім'я.

Злива

Упала з неба злива — наче сміх,

Розвеселивши дах і підвіконня.
Я босоніж біжу — солодкий гріх
Пірнати з головою у безсоння.

Сміється світ — і я сміюся з ним,
І небо — не страшніше за калюжі.
Шурхоче трав забутий вже жасмин,
А дощ лягає на траву байдуже.

Скошена трава — духмяна мить,
Як ковдра лоскотлива на колінах.
А вітер — той, що завжди шелестить —
Зігрів мене... у зливі. Без причини.

Я пам'ятаю: як же добре так —
Без сумнівів, питань і застережень,
Ховатися під листям, неначе знак,
Що світ великий ще і безкінечний.

Та в серці щось стискається тепер,
Немов у сміх уплутано прощання.
І злива вже не кличе за поріг —
Лише звучить у вікнах, як зітхання.

І я стою — доросла. І німа.
Дитинство — не повернеться, хоч знову
Усі ті звуки в пам'яті — дарма,
Бо зливи вже ведуть чужу розмову.

Лиш запах трав і вітер на щоку
Нагадують: що час — це також подорожній.
І кожен сміх, що загубивсь в кутку —
Це тінь душі, що каже: *"ще не пізно"*.

Сонячна карусель

На площі пахне цукровою ватою,
літо ллється лимонадним дзвоном.
Карусель летить строкатою зграєю

барв і вітрів — над щасливим краєм.

Коні блищать полуничним глянцем,
гриви іскряться, мов свято в долонях.
Сонце підкидає день високо, як м'яч,
щоб ми сміялись на теплих сідлах.

Музика сипле мармеладні крихти,
дзвіночки сяють кругами веселки.
Крутиться світ — і кожному радо
в'ється на щоках смішинка легенька.

Тут кожен оберт — бажання й персик,
серце підстрибує вище, до зір.
Навіть повітря здається солодшим —
ніжні підкови лишають жарини.

І поки вечір фарбує небесні краї,
лампи запалюють медовий вулик —
карусель шепоче: "Не бійся, мріє,
радість — це рух, якого не спинити".

Мавка

Коли весна говорить травами,
Я чую голос той, що вже мовчить
Він не зникає, тільки сховався
У шелесті, що серце тривожить вночі.

Ти думаєш, я з вітру зроблена?
Ні, я — безгоміння, що ніколи не спить.
З болю, що ніжно кличе — не жалем,
А спомином, що ще живий.

Я не земна... але люблю, як люди.
Тонко, трепетно, аж до втрати себе.
І навіть, як розтану в срібнім тумані,
Я все ще буду там, де кличу тебе.